

Arrest

nr. 274 229 van 20 juni 2022
in de zaak X / II

In zake: 1. X
 2. X
 en hun kinderen X
 X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, en hun kinderen X, X en X op 17 februari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2020 dienen de verzoekers, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 januari 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekers op 18 januari 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2020 werd ingediend en op 28.07.2021 aangevuld door :

P., M. (...) (xxx)

geboren te F. (...) op (...).1981

+ haar echtgenoot en drie kinderen

☐ P. K. (...) (xxx) geboren te Tr. (...) op (...).1973

☐ P. Er. (...) (xxx) geboren te K. (...) op (...).2001

☐ P. En. (...)i (xxx) geboren te Ti. (...) op (...).2002

☐ P. A. (...) (xxx) geboren te K. (...) op (...).2004

nationaliteit: Albanië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden op 13.03.2019 een eerste maal een verzoek in tot internationale bescherming. Dit verzoek werd kennelijk ongegrond verklaard door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 23.07.2019. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep door betrokkenen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen op 02.06.2020. Betrokkenen dienden een tweede maal een verzoek in tot internationale bescherming op 22.10.2020. Dit verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS op 30.11.2020. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep door betrokkenen werd door de RVV verworpen op 28.09.2021. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan één jaar en drie maanden voor de eerste en iets meer dan 11 maanden voor de tweede – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat ze reeds gewerkt hebben in België. Deze tewerkstelling, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang de procedure inzake het verzoek tot internationale bescherming van betrokkenen niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de procedures werden afgesloten op respectievelijk 02.06.2020 en 28.09.2021 is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Betrokkenen verwijzen naar het belang van het kind en verklaren dat hun minderjarige kinderen voltijds naar school gaan. Ten bewijze hiervan leggen ze schoolattesten voor waarop staat dat E. (...) en A. (...) in het schooljaar 2019 - 2020 het onthaaljaar anderstalige nieuwkomer (OKAN) hebben gevolgd en dat ze beiden ook het schooljaar 2020 - 2021 in het vijfde middelbaar secundair onderwijs met vrucht hebben beëindigd. Er kan opgemerkt worden dat E. (...) meerderjarig is en dus niet meer leerplichtig. Het feit dat twee van hun kinderen, waaronder 1 minderjarig, hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar de uitspraken van de voormalige staatssecretaris dhr. Theo Francken en voormalig minister voor Asiel en Migratie, mevrouw De Block. Echter, allereerst merken we

op dat noch dhr. Francken noch mevrouw De Block nog bevoegd zijn voor de materie Asiel en Migratie waardoor betrokkenen zich dan ook niet nuttig meer kunnen beroepen op hun uitspraken. Bovendien konden betrokkenen in geen geval aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken en voormalig minister Maggie De Block enige rechtmatige verwachting ontlelen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019).

Betrokkenen beweren dat ze sedert hun aankomst volkomen legaal in België verbleven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure inzake hun verzoek tot internationale bescherming en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Aangezien deze procedures respectievelijk op 02.06.2020 en op 28.09.2021 werden afgesloten, kunnen zij dus geen aanspraak meer maken op een "wettelijk verblijf".

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen sociale bindingen meer hebben in hun land van herkomst, dat zij geen toekomst meer hebben in Albanië en dat er daar geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid. Echter, het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers 37 jaar (M. (...)) en 47 jaar (K. (...)) jaar in Albanië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Eveneens blijkt uit het dossier dat de ouders van mevrouw en 1 broer van haar in Albanië verblijven (verklaring van mevrouw tijdens het onderzoek naar aanleiding van hun verzoek tot internationale bescherming). Meneer verklaarde toen dat ook hij nog een zus en een broer heeft die in Albanië verblijven. Het staat betrokkenen bovendien vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoekers op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren verder dat zij vrezen voor verstoting en discriminatie omwille van hun toebehoren tot een kwetsbare groep indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst en dat een terugkeer tot herbeleving zou leiden met alle nefaste gevolgen van dien doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor verstoting en discriminatie volstaat niet om

als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun verzoek tot internationale bescherming naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene verwijzen verder naar het gegeven dat het fenomeen van de bloedwraak nog steeds een actueel problematiek vormt voor hen in hun regio. Ten bewijze hiervan leggen ze een brief dd 04.09.2020 van het dorpshoofd voor en een artikel uit De Standaard dd 25.05.2020. Wat betreft de voorgelegde brief stellen we vast dat betrokkenen deze brief reeds voorlegden in het kader van hun verzoek tot internationale bescherming dd 25.10.2020. Dit element wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Betrokkenen leggen nog wel een artikel voor uit De Standaard dat de situatie in Albanië beschrijft. Betrokkenen leggen geen echter geen nieuw bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie op hun persoonlijke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat ze aantonen op welke wijze dit artikel betrekking heeft op hun persoonlijke situatie met nieuwe bewijzen..

Betrokkenen verklaren nog dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou inhouden van art. 8 EVRM en zij verwijzen hiervoor naar hun sociale relaties en het privéleven dat zij in België hebben opgebouwd. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met hun sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zouden hebben in het land van herkomst en aldaar geen subjectieve rechten meer zouden bezitten, evenmin als een feitelijke woon- en/of verblijfplaats. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij zich niet terug in regel kunnen stellen met de administratieve gebruikelijkheden in hun land van herkomst. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen officiële inschrijving kunnen bekomen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom zij zich niet kunnen richten tot de Albanese ambassade te Brussel om via een eenvoudige contactname te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Albanië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Sofia. Gezien dit feit voor alle Albanese onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Bulgarije te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wensen te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kunnen betrokkenen zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zouden beschikken en dus geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en niet zouden sorteren onder de opsluitingsgronden zoals nader omschreven in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij uitstekend geïntegreerd zijn, dat ze vloeiend Nederlands spreken, dat ze reeds vele jaren in België verblijven, dat betrokkenen werkwillig zijn en reeds gewerkt hebben in België en dat ze een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 27/10/2021 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Verzoeker heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kon vragen vanuit zijn verblijfplaats in België

Verzoekers wensen te verwijzen naar stukken in hun inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

FW: O.V.: xxx
N. B. (...) <BN.(...)@ibz.fgov.be> 21 juni 2019 om 10:49
Aan: "(...)@gmail.com" <(...)@gmail.com>

Geachte

Een aanvraag 9bis indienen in het land van herkomst heeft geen enkele zin.

Zoals u vast weet dient een aanvraag 9bis ingediend te worden wanneer betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevindt via de gemeente waar hij/zij verblijft anders wordt de aanvraag niet in overweging genomen.

Mvg

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en hun actuele toestand.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Kosovo - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio onder punt 5, p. 11 aanvraag ab initio:

[https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassa des en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassa_des_en_consulaten_in_het_buitenland)

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verzoekschrift ab initio.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om naar Bulgarije (i.e. EU lidstaat) te begeven middels een legale verblijfstitel.

Verzoekers kunnen onmogelijk als Kosovaarse onderdaan vanuit België een visumaanvraag instellen om Bulgarije binnen te treden.

Verzoekers wezen in de aanvraag inderdaad op, dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Bulgarije persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Kosovo geen Belgische ambassade aanwezig is.

Verder wijzen zij er inderdaad op dat zij ook waarschijnlijk een visum zouden moeten bekomen om Bulgarije legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekers zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen voor hen.

Verzoekers wijzen expliciet op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Bulgarije en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekers.

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Kosovo al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Kosovo geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoekers verblijven inmiddels al quasi 3 volkomen legaal in het Rijk. Verzoekers werden zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied en bovendien verbleven zij ook gedurende een lange periode legaal in het Rijk in het kader van de procedures VIB (zie AD).

- De kinderen lopen naar school en deze schoolgang werd aangevat vanuit legaal verblijf. Ook dit element werd onvoldoende onderzocht en gemotiveerd waardoor verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het verlies van een school- of academiejaar, aangezien ten minste het kind A. (...) nog steeds naar school loopt en E. (...) hogere studies is aangevat (zie AD).

De DVZ kan geen ononvankelijkheidsbeslissing nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 6 december 2017.

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vv. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Kosovo terug te keren om via daar naar Bulgarije te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

De stelling dat verzoekers gewoonweg kunnen terugkeren naar Kosovo - nadat zij hun aanvraag aldaar hebben ingesteld - raakt kant noch wal om reden dat verzoekers hun internationaal passpoorten dienen af te geven aan de Ambassade in afwachting van de behandeling van deze procedure.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Bulgarije te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet afdoende gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Kosovo - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en beargumenteerde wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de formele motiveringsvereiste die vervat ligt in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet. De verzoekers brengen wel een inhoudelijke kritiek naar voor op bepaalde motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen. Deze kritiek betreft echter niet de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, maar wel de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.2.3. In zoverre de verzoekers een theoretisch betoog naar voor brengen over het begrip “buitengewone omstandigheden”, moet worden opgemerkt dat zij hiermee nog niet concreet aantonen dat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

Ook de verwijzing naar de e-mail van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 is niet dienstig. In dit e-mailbericht kan worden gelezen dat het indienen van een aanvraag op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst geen zin heeft. Op basis van de voorgaande theoretische uiteenzetting en zoals uitdrukkelijk verduidelijkt in de e-mail, vereist artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad dat de betrokken vreemdeling zich op het Belgische grondgebied bevindt wanneer deze de aanvraag indient. Met dit stuk tonen de verzoekers echter op geen enkele manier aan welk wettigheidsgebrek precies zou kleven aan de thans bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag die de verzoekers, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wel degelijk hebben ingediend bij de burgemeester van hun verblijfplaats in België.

Doorheen hun verzoekschrift wijzen de verzoekers er verder meermaals op dat zij niet kunnen terugkeren naar Kosovo. In het kader van hun machtigingsaanvraag van 25 oktober 2020 hebben de verzoekers evenwel aangegeven van Albanese nationaliteit te zijn en legden zij ook kopieën van Albanese paspoorten voor. In hun schriftelijke aanvraag hebben de verzoekers ook nergens gesteld dat zij niet naar Kosovo zouden kunnen terugkeren en brachten zij in tegendeel enkel elementen naar voor als waarom het voor hen heel moeilijk zou zijn of *quasi* onmogelijk om terug te keren naar Albanië om van daaruit de aanvraag uiteindelijk in te dienen te Sofia, Bulgarije, nu er in Albanië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Inzake de buitengewone omstandigheden rust de bewijslast op de verzoekers en komt het de verweerder enkel toe om te beoordelen of de ingeroepen elementen al dan niet kwalificeren als een buitengewone omstandigheid, zoals hierboven besproken. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht van uitgegaan dat de verzoekers enkel belemmeringen hebben opgeworpen ten aanzien van Albanië en er valt niet in te zien waarom de verweerder zou moeten onderzoeken of de verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar Kosovo. In de mate dat de verzoekers doorheen hun verzoekschrift telkenmale opnieuw aangeven dat zij niet kunnen terugkeren naar Kosovo, is hun betoog derhalve niet dienstig.

3.2.4. De verzoekers betogen dat er in Kosovo (hoogstwaarschijnlijk wordt bedoeld: Albanië) geen Belgische ambassade is, wat niet kan worden betwist en wat volgens hen een buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekers verwijzen hierbij naar het arrest nr. 41.573 van 13 januari 1993 van de Raad van State.

De Raad van State oordeelde in recentere rechtspraak echter dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post als buitengewone omstandigheid kan worden aangevoerd, maar dat één en ander moet worden beoordeeld in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Albanië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Sofia. Gezien dit feit voor alle Albanese onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Bulgarije te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verweerder heeft aldus niet betwist dat er in Albanië geen Belgische ambassade of consulaire post is, maar heeft erop gewezen dat de verzoekers zich, zoals dit geldt voor alle Albanese onderdanen, kunnen richten tot de Belgische ambassade te Sofia en dat de verzoekers niet aantonen waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Bulgarije te begeven. Om deze redenen heeft de verweerder besloten dat de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst van de verzoekers, in hun geval, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat aangezien de verzoekers in het punt 5 van hun aanvraag hebben verwezen naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken, en dat zij zodoende niet alleen konden vaststellen dat er geen bevoegde post is in hun land van herkomst, maar ook dat de bevoegde ambassade zich in Sofia (Bulgarije) bevindt. Elders in hun aanvraag geven de verzoekers inderdaad aan dat zij zich tot Bulgarije dienen te wenden om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post. In die omstandigheden kan geen kennelijk onredelijke handelen worden vastgesteld waar de gemachtigde oordeelt dat het enkel aanhalen dat er geen bevoegde post is in het herkomstland niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aangenomen te worden.

De verzoekers betogen dat zij niet over de financiële middelen beschikken om een reis naar Bulgarije te ondernemen of een visum voor dit land te bekostigen en om er te verblijven in afwachting van de beslissing. Daarnaast betogen zij dat het voor hen materieel onmogelijk is om vanuit België een visum voor Bulgarije te bekomen. Uit de stukken van het administratief dossier, waarin zich een afschrift van de kwestieuze machtigingsaanvraag van 25 oktober 2020 bevindt, blijkt evenwel dat de verzoekers in hun aanvraag niet hebben aangegeven dat het voor hen, omwille van hun financiële situatie, bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen bij de ambassade te Sofia en om er te verblijven in afwachting van de beslissing. Evenmin hebben de verzoekers aangehaald dat zij onmogelijk een visum zouden kunnen verkrijgen voor Bulgarije of dat de administratieve rompslomp dit bijzonder moeilijk zou

maken. Aangezien de bewijslast op de verzoekers zelf rust, kan het de gemachtigde niet ten kwade worden geduid hieromtrent geen beoordeling te hebben gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing. De aanvrager heeft immers de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, kan bovendien nergens in de bestreden akte worden gelezen dat de verzoekers beweerden "*dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is*". De kritiek die de verzoekers hieromtrent naar voor brengen, is derhalve niet gericht tegen de thans bestreden beslissing zodat zij niet-ontvankelijk is.

De verzoekers menen voorts dat de stelling dat zij kunnen terugkeren naar Kosovo (aangenomen wordt dat bedoeld wordt: Albanië) nadat zij hun aanvraag in Bulgarije hebben ingediend kant noch wal raakt, omdat zij hun internationale paspoorten moeten afgeven aan de ambassade in afwachting van de behandeling van deze procedure.

In eerste instantie wordt erop gewezen dat de verzoekers in hun machtigingsaanvraag van 25 oktober 2020 niet hebben uiteengezet dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst (Albanië) om bij de bevoegde diplomatieke post (Bulgarije) een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen nu hun paspoorten bij de ambassade in Bulgarije zullen worden ingehouden en zij vervolgens niet zullen kunnen terugkeren naar Albanië. De verzoekers tonen met deze kritiek dan ook geen motiveringsgebrek of een onzorgvuldigheid, dan wel onredelijk onderzoek van hun aanvraag aan. Daarenboven beperken de verzoekers zich tot een loutere bewering die niet wordt onderbouwd door enig begin van bewijs. Dergelijke blote beweringen kunnen hoe dan ook de wettigheid van de bestreden beslissing niet vitiëren.

De verzoekers dwalen ook waar zij voorhouden dat de verweerder niet heeft onderzocht of er in hun land van herkomst al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. De verweerder erkent immers dat deze er niet is en dat de verzoekers zich, zoals alle Albanese onderdanen, dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije.

3.2.5. De verzoekers verwijzen nog naar 's Raad arrest met nummer 222 504 van 12 juni 2019. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen de verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Immers werd in de thans bestreden beslissing wel degelijk concreet ingegaan op de elementen die de verzoekers in hun machtigingsaanvraag van 25 oktober 2020 hebben aangehaald in tegenstelling tot wat het geval was in de zaak waarnaar de verzoekers verwijzen.

De verzoekers verwijzen tevens naar 's Raads arrest met nummer 234 621 van 30 maart 2020 en benadrukken dat werd gesteld dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken het onwettig verblijf gedoogd heeft, dit uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag. De Raad herhaalt dat arresten geen precedentenwerking hebben, zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien tonen de verzoekers ook hier niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo blijkt niet dat de verzoekers het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat door de Raad werd vernietigd en blijkt evenmin dat de verzoekers zich op een gedoogsituatie hebben beroepen in hun verblijfsaanvraag van 25 oktober 2020.

3.2.6. De verzoekers benadrukken dat zij drie jaar legaal in België hebben verbleven, dat hun kinderen hier schoollopen en dat deze schoolgang werd aangevat vanuit legaal verblijf. De verzoekers menen dat dit element onvoldoende werd onderzocht en dat hierover onvoldoende werd gemotiveerd, waardoor de verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het verlies van een school- of academiejaar aangezien het kind An. nog steeds school loopt en Er. hogere studies heeft aangevat.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen verwijzen naar het belang van het kind en verklaren dat hun minderjarige kinderen voltiids naar school gaan. Ten bewijze hiervan leggen ze schoolattesten voor waarop staat dat E. (...) en A. (...) in het schooljaar 2019 - 2020 het onthaaljaar anderstalige nieuwkomer (OKAN) hebben gevolgd en dat ze beiden ook het schooljaar 2020 - 2021 in het vijfde middelbaar secundair onderwijs met vrucht hebben beëindigd. Er kan opgemerkt worden dat E. (...) meerderjarig is en dus niet meer leerplichtig. Het feit dat twee van hun kinderen, waaronder 1 minderjarig, hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

De verzoekers betwisten niet dat Er. meerderjarig is en dus niet meer leerplichtig. Daarnaast betwisten de verzoekers ook niet dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in hun land van herkomst te vinden is. Zij betwisten niet dat zij niet hebben aangetoond dat hun kinderen niet in hun land van herkomst school kunnen lopen.

Daarnaast betwisten de verzoekers ook volgend motief uit de bestreden beslissing niet:

“Betrokkenen beweren dat ze sedert hun aankomst volkomen legaal in België verbleven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure inzake hun verzoek tot internationale bescherming en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Aangezien deze procedures respectievelijk op 02.06.2020 en op 28.09.2021 werden afgesloten, kunnen zij dus geen aanspraak meer maken op een “wettelijk verblijf”.”

3.2.7. Waar de verzoekers, in verwijzing naar arresten van de Raad, betogen dat de verweerder geen onontvankelijkheidsbeslissing kan nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak werd vernietigd, wijst de Raad erop dat de verzoekers niet in het minst aannemelijk maken dat inzake de thans voorliggende machtigingsaanvraag van 25 oktober 2020 een eerdere beslissing werd genomen waarbij deze aanvraag ongegrond werd bevonden, laat staan dat wordt aangetoond dat de Raad deze beslissing zou vernietigd hebben. Zulks blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Deze kritiek is dan ook niet ter zake dienend.

De verzoekers verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 226 086 van 13 september 2020 en wijzen erop dat de Raad reeds stelde dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen volgens hen van die aard zijn zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen. De verzoekers betogen dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met deze belangrijke omstandigheid terwijl deze situatie wel degelijk goed gekend was door de overheid.

De verzoekers laten evenwel na *in concreto* toe te lichten op welke omstandigheden zij precies doelen. In de mate dat de verzoekers doelen op het gegeven dat er in Albanië geen Belgische ambassade is, kan worden verwezen naar wat hoger in dit verband werd uiteengezet.

Bovendien wordt erop gewezen dat de verzoekers de volgende motieven ongemoeid laten, zodat deze overeind blijven:

“Betrokkene verwijzen verder naar het gegeven dat het fenomeen van de bloedwraak nog steeds een actueel problematiek vormt voor hen in hun regio. Ten bewijze hiervan leggen ze een brief dd 04.09.2020 van het dorps hoofd voor en een artikel uit De Standaard dd 25.05.2020. Wat betreft de voorgelegde brief stellen we vast dat betrokkenen deze brief reeds voorlegden in het kader van hun verzoek tot internationale bescherming dd 25.10.2020. Dit element wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Betrokkenen leggen nog wel een artikel voor uit De Standaard dat de situatie in Albanië beschrijft. Betrokkenen leggen geen echter geen nieuw bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie op hun persoonlijke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat ze aantonen op welke wijze dit artikel betrekking heeft op hun persoonlijke situatie met nieuwe bewijzen..”

De verzoekers betwisten niet dat zij geen andere elementen hebben voorgelegd dan de elementen die zij reeds hebben aangehaald in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. De verzoekers

tonen niet aan dat het, bij gebrek aan het voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, onredelijk is om te oordelen dat dit in deze omstandigheden geen andere beoordeling wettigt dan die van de asielinstanties.

De verzoekers verwijzen naar 's Raads arrest met nummer 206 633 van 9 juli 2018 waaruit volgens hen blijkt dat de verweerder concreet moet nagaan of een langdurig onwettig verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van de verzoeker. Er wordt nogmaals benadrukt dat arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing hiernaar geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien dient wederom te worden vastgesteld dat de verzoekers een dergelijk element niet in hun aanvraag hebben naar voor geschoven, zodat de verweerder hierop ook niet diende in te gaan. De verzoeker hebben in hun aanvraag in tegendeel beweerd *“dat ze sedert hun aankomst volkomen legaal in België verbleven”*.

De verzoekers betogen verder dat, wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, er mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat. Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt echter dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat er in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze geen onmogelijkheid tot terugkeer in hoofde van één van de gezinsleden bestaat.

3.2.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE

